

rođeni, imaju pravo na svoje očuvanje, a sljedstveno tome i pravo na hranu i piće". Ovo pravo je zadovoljeno vlasništvom koje je sa svoje strane plod rada: "koliko zemlje čovjek obradi, posije, oplemeni i uzgoji, koristeći njene plodove, tolika je njegova svojina. On je svojim poslom tako reći ograđuje oduzimajući je od zajedničkog vlasništva... Ova apropiacija dijela zemlje na osnovu uzgajanja ne šteti drugima, zbog toga što uvijek ostaje dovoljno jer je ostaje uvijek dovoljno da bi se pomoglo onima koji nemaju." Zapravo, "mjera vlasništva je utvrđena od strane prirode na osnovu entiteta čovjekovog posla i životnih sredstava: nema ljudskog posla koji može podrediti ili prisvojiti sve, tako da postane nemoguće da jedan čovjek na ovaj način ugrozi pravo drugog, s obzirom na to da je uvijek moguće emigrirati u pustu unutrašnjost Amerike... zbog toga što ima dovoljno zemlje na svijetu koja bi mogla da zadovolji i dvostruko više stanovnika".

68 Član 212, u oblasti obrazovanja, ustanovljava da "će Unija primjenjivati na godišnjem nivou ne manje od 18% a Države, Federalni distrikt i Gradovi ne manje od 25% od onoga što je prikupljeno porezom... za održavanje i razvoj obrazovanja". Član 198, §§ 2 i 3, u materiji zdravlja predviđa, s druge strane, da će "Unija, Države, Federalni distrikt i Gradovi godišnje koristiti, za javna zdravstvena djelovanja i usluge, minimalna sredstva koja proizilaze iz primjene procenata koji su proračunati, u slučaju Unije u formi koja je predviđena komplementarnim zakonom predviđenim u § 3", tj. zakonom koji će biti "revidiran najmanje svakih pet godina" i koja će "ustanoviti", osim pomenutih procenata, "kriterijume ratizacije prihoda Unije koji su vezani za zdravlje i koji su namjenjeni Državama, Federalnom distriktu i Gradovima". U odsustvu takvog zakona, član 77, § 4 Prelaznih odredbi, predviđajući njegovu eventualnu prazninu, utvrđuje da će se "primjenjivati na Uniji, Federalnom distriktu i Gradovima ono što je predviđeno" u prethodnim paragrafima, tj. minimalna sredstva koja su korišćena u finansijskom proračunu prethodne godine "povećana za minimum 5%" u slučaju Unije, "12% u slučaju Država i Federalnog distrikta" i "15% u slučaju Gradova". Naposljetku, praznina je izbjegnuta u skorijem komplementarnom zakonu broj 141 od 13. januara 2012., koji je u materiji zdravstva potvrdio procenat od 12% za Države i 15% za Gradove i za Uniju, utvrđujući da one moraju rasti, minimalno, sa rastom Pil. Na kraju, član 34, VII, slovo e) utvrđuje da Unija neće intervenisati u politike troškova država ili Federalnog distrikta ako ne da "obezbjedi primjenu" principa "primjene zahtjevanog minimuma koji se traži od poreskih prihoda na nivou države... radi očuvanja i razvoja obrazovanja i radi ostvarivanja javnih zdravstvenih usluga".

69 Nazvao sam "slabom garancijom" obavezu da se garantuje, koja je korelativna ovlaštenju izraženom od strane normativno ustanovljenog osnovnog prava, i "jakom garancijom" obavezu na prestaciju, npr. školsku ili sanitarnu, koja je uvedena obaveznom aktuelizacijom slabe garancije; prva obaveza je nametnuta zakonodavcu, i može se desiti da ju ovaj ne ostvari stvarajući na taj način prazninu; druga obaveza pripada institucionalnim aparatima i njihovim funkcionerima, ustanovljenim aktuelizacijom prve obaveze.

71 Hans Kelsen: "Potpuno novi institut koji zasluži najozbiljnije razmatranje je institut branitelja ustava pri ustavnom tribunalu, koji bi, nalik javnom tužiocu u krivičnom postupku, trebao da uvede po službenoj dužnosti postupak kontrole ustavnosti akata koje bi smatrao neispravnim. Titular jedne slične funkcije bi naravno imao što veće garancije nezavisnosti kako u pogledu vlade tako i u pogledu parlamenta. Za ono što se tiče postupaka protiv zakona, bilo bi ekstremno važno omogućiti predlaganje i parlamentarnoj kvalifikovanoj manjini." Institut je uveden u brazilskom Ustavu...